

DVA SONETA MICHELANGELOU

BRANKO RUDOLF

I

O Michelangelo, z močjo v življenju
orjaške misli si dognal v oblike;
oči in ust izraz iz tvoje slike
pa pravi o porazih in trpljenju.

Ogromen še v naporih in borjenju
si svojim dvomom stavil spomenike,
profete in sibile, ki velike
razjedajo se v notranjem gorenju.

Lepo je, genij, kakor ti hoteti
in zase, kot za vzvišeno zabavo
se svoji lastni sili pokoriti.

V trpljenju, v grozi svojo pot hoditi,
se v močnih delih verno razodeti
in tvegati s ponosom — lastno glavo.

II

O, da je v meni senca tvoje sile
oblikoval bi vse, kar me teži,
ko zatopljeni v mrak brezupnih dni
trpimo v sponah, ki so nas ovile.

Saj móre tvojih »sužnjev« kri so pile,
ne sila, groza jih brez rok drži;
— le rahlo jih oklepajo vezi,
pa so jim le obsodbo izpolnile.

Ko v gledanju me je prevzel trepet
postav, ki z dletom si jih vzel iz skale,
še mene, revo, mikal je polet.

O, da bi misli svojo moč spoznale,
bi vsi šli v svet, v vseh dušah spone stret
— nato roke bi delo dokončale.